

تأثیر انفیلتراسیون بوپیواکائین در محل انسزیون سزارین از طریق کاتر بر روی درد پس از عمل و مقایسه آن با روش معمول

دکتر ریحانک طلاکوب^۱، دکتر فرحتناز مردانیان، دکتر سیروس حقی

چکیده مقاله

شود. نحوه بروز این اثرات نامطلوب بر حسب محل عمل جراحی می‌تواند متفاوت باشد. کنترل مؤثر درد یک اصل اساسی در اداره بیماران پس از عمل جراحی می‌باشد. علیرغم پیشرفتهایی که در علم پاتوفیزیولوژی درد و فارماکولوژی آنالژیکها و تکنیکهای مؤثر بی‌دردی پس از اعمال جراحی صورت گرفته است، هنوز تعداد بیشماری از بیماران از درد پس از عمل رنج می‌برند^(۱). یکی از اعمال شایعی که امروزه انجام می‌شود عمل سزارین می‌باشد زیرا مانیتورینگ‌های پیشرفته جنین، تعداد جنین‌هایی را که به علت احتمال وجود خطر و نیاز به وضع حمل سریع تحت سزارین قرار می‌گیرند را افزایش داده است^(۲).

کنترل درد پس از عمل جراحی معمولاً توسط داروهای مخدر صورت می‌گیرد. این داروها دارای عوارض جانبی متعددی می‌باشند از جمله دپرسیون تنفسی، آنکتازی، افزایش زمان استراحت بیمار در بستر و متعاقب آن افزایش ریسک ترومبوقلیت و آمبولی ریوی و همچنین ایجاد تهوع و استفراغ و بیوست و احتباس ادراری و غیره می‌باشد که این عوارض برای بیمار و پزشک معالج ناخوشاپند است^(۱).

با توجه به درد زیاد پس از عمل سزارین و لزوم هر چه سریعتر به حرکت درآوردن بیماران در صورتی که بتوان درد پس از عمل را به روش دیگری که عوارض جانبی کمتری داشته باشد، کنترل نمود، علاوه بر آن که می‌توان موربیدیتی را در بیماران کاهش داد، میزان هزینه بیمارستانی و طول مدت بستری شدن بیماران را نیز کمتر نمود.

برای تسکین درد پس از عمل در اعمال جراحی سزارین و هرنیورافی تاکنون روش‌های مختلفی مانند استفاده از انفیلتراسیون بوپیواکائین و بلوكهای عصبی در موضع مورد بررسی قرار گرفته است^(۳، ۴) که در همه این تحقیقات انفیلتراسیون بوپیواکائین در موضع عمل در کاهش درد پس از عمل مؤثر بوده است. فقط در یکی از تحقیقات انفیلتراسیون بوپیواکائین تأثیری در کاهش درد پس از عمل سزارین نداشته است^(۵). با توجه به اختلافات موجود در تحقیقات ذکر شده و همچنین با توجه به این مطلب که تا به حال مطالعه مشابهی در این زمینه در ایران صورت نگرفته است و کلیه روش‌های تسکین درد در مطالعات قبلی به صورت تک تزریقی بوده و تسکین

مقدمه. شایعترین روش تسکین درد حین عمل جراحی و بعد از آن استفاده از مخدر سیستمیک به صورت IV می‌باشد. استفاده از مخدراهای سیستمیک برای بی‌دردی حین و بعد از عمل عوارض و مشکلات متعددی در رابطه با اجتماع و فرد بیمار به همراه دارد. در این مطالعه با هدف ایجاد بی‌دردی پس از عمل سزارین، استفاده از انفیلتراسیون بوپیواکائین از طریق کاتر در محل برش عرضی با روش معمول استفاده از دیکلوفناک سدیم به صورت عضلانی مقایسه شده است.

روشها. این کارآزمایی بالینی در بیمارستان شهید بهشتی دانشگاه علوم پزشکی اصفهان از تاریخ ۷۷/۱/۳۱ تا ۷۷/۱۲/۳۱ انجام شده است. تعداد ۱۰۰ بیمار کاندید عمل سزارین با برش عرضی به صورت تصادفی به دو گروه ۵۰ نفری تقسیم شدند. گروه مطالعه پس از تمام جراحی دو عدد کاتر (فیدینگ) در دو طرف برش جراحی قرار گرفت. برای بی‌دردی از انفیلتراسیون بوپیواکائین استفاده می‌شد. در گروه دوم یا شاهد از تزریق عضلانی دیکلوفناک سدیم برای بی‌دردی بعد از عمل استفاده شد. ارزیابی میزان درد بیماران در دو گروه با استفاده از روش VAS مورد بررسی قرار گرفت. پس از انتقال بیماران به ریکاوری در صورت وجود درد و نیاز به مسکن به مسکن به بیماران اعم از گروه مطالعه و شاهد ۰/۰۵mg/kg مرفین به صورت IV (داخل وریدی) تزریق می‌شد.

نتایج. میانگین درصد تغییرات فشار خون سیستولیک (میانگین ۲۴ ساعته) در گروه مطالعه کمتر از گروه شاهد بوده است ($P < 0/05$). همچنین شدت درد در زمانهای ۱۲، ۱۸ و ۲۴ ساعت پس از عمل در گروه مطالعه کمتر از گروه شاهد بوده است ($P < 0/05$). بحث. انفیلتراسیون بوپیواکائین از طریق کاتر به منظور بی‌دردی بعد از عمل سزارین با برش عرضی می‌تواند یک جایگزین مناسب و با عوارض جانبی کمتر نسبت به داروهای آنالژیک باشد. **واژه‌های کلیدی:** سزارین، بوپیواکائین، بی‌دردی پس از عمل، بی‌حس کننده موضعی، انفیلتراسیون بی‌حس کننده موضعی و ترکیب این واژه‌ها.

مقدمه

درد یک پدیده شایع پس از اعمال جراحی می‌باشد که می‌تواند باعث اثرات نامطلوب بر روی علائم حیاتی (تاکی کاردی، بی‌قراری، هیپرتانسیون) بیمار بهداشتی درمانی اصفهان

۱- گروه بیهودی و مراقبتهای ویژه، دانشکده پزشکی، دانشگاه علوم پزشکی و خدمات بهداشتی درمانی اصفهان

برای مقایسه کیفیت راهاندازی بیماران، بیماران را در سه گروه خوب، متوسط و بد از نظر کیفیت راهاندازی در ۲۴ ساعت پس از عمل قرار داده و مقایسه گردید.

مواردی که پس از قرار دادن کاتر به علت انسداد کاتر و یا به هر علتی تزریق دارو میسر نگردید موارد شکست در مطالعه تلقی شده و از مطالعه حذف گردید.

پس از جمجمه اوری اطلاعات با استفاده از نرم افزار آماری SPSS آنالیز داده ها انجام شد. برای مقایسه میانگین ها از آزمون t و برای مقایسه نسبت ها از آزمون کای دو استفاده شد.

نتایج

- میانگین های سنی و وزنی در دو گروه مورد مطالعه و کنترل با هم تفاوت نداشتند ($P > 0.05$) (جدول شماره ۱).

- میانگین درصد تغییرات فشار خون سیستولیک (میانگین ۲۴ ساعته) در گروه مطالعه کمتر از گروه شاهد بوده است ($P < 0.05$). همچنین میانگین درصد تغییرات فشار خون دیاستولیک، فشار خون متوسط شریانی و تغییرات ضربان قلب و میانگین مقدار مصرف مر芬 در دو گروه با هم تفاوتی نداشتند ($P > 0.05$) (جدول شماره ۲).

شدت درد در زمانهای ریکاوری و در ۶ ساعت اول پس از عمل در دو گروه تفاوت نداشته است ($P > 0.05$). اما شدت درد در زمانهای ۱۲، ۱۸ و ۲۴ ساعت پس از عمل در گروه مطالعه کمتر از گروه شاهد بوده است ($P < 0.05$). کیفیت راهاندازی بیماران ۲۴ ساعت پس از عمل در دو گروه تفاوت نداشته است ($P > 0.05$).

جدول ۱. میانگین سن و وزن در دو گروه مورد مطالعه و شاهد

مطالعه	شاهد
سن (سال)	۲۵±۷/۲
وزن (کیلوگرم)	۶۲±۸/۲۱

جدول ۲. میانگین و انحراف معیار درصد تغییرات فشار خون سیستولیک، دیاستولیک، متوسط شریانی و ضربان قلب متوسط ۲۴ ساعته نسبت به پایه و میانگین میزان مصرف مر芬 در عرض ۲۴ ساعت پس از عمل

گروه شاهد	گروه مطالعه	درصد تغییرات SBP متوسط ۲۴ ساعت نسبت به پایه*
۴/۲۸±۲/۲۶	۴/۵۸±۲/۸۹	درصد تغییرات DBP متوسط ۲۴ ساعت نسبت به پایه*
۴/۹۹±۵/۴	۴/۵۶±۲/۵۸	درصد تغییرات MAP متوسط ۲۴ ساعت نسبت به پایه
۵/۲۵±۴/۴۰	۲/۷۸±۲/۵۸	درصد تغییرات PR متوسط ۲۴ ساعت نسبت به پایه
۶/۶۹±۵/۱۷	۶/۴±۲/۷۲	میزان مصرف مر芬 (میلی گرم)
۱/۵۹±۱/۹۴	۱/۲±۱/۶۰	

درد حاصل از آن کوتاه مدت بوده است بر آن شدیدم به منظور ارائه راهی عملی و مؤثر در راستای کاهش درد به مدت طولانی تر، استفاده از روش انفیلتراسیون محل سزارین از طریق کاتر و تزریقات مکرر بوبیواکائین را مورد بررسی قرار دهیم.

روش ها

نوع مطالعه کارآزمایی بالینی شاهدار می باشد که از تاریخ ۷/۷/۱۱ الی ۷/۱۲/۳۱ در بیمارستان شهید بهشتی دانشگاه علوم پزشکی اصفهان بر روی ۱۰۰ بیمار کاندید عمل الکتیو سزارین به صورت نمونه گیری آسان انجام گردید. در این مطالعه تمامی بیماران کاندیدای جراحی سزارین الکتیو با برش عرضی و وسعت تقریباً یکسان که تحت بیهوشی عمومی قرار می گرفتند و در کلاس ASA I & II قرار داشتند وارد می گردیدند. بیماران به صورت تصادفی در دو گروه قرار می گرفتند.

در گروه مطالعه پس از بستن فاشیا ۲ عدد کاتر شماره Feeding tube ۰ که دارای سوراخهای متعددی می باشد در طرفین خط برش توسط جراح در زیر جلد قرار داده می شد. پس از بستن داروها و قبل از بیدارشدن بیمار اولین تزریق ماده بی حس کننده موضعی بوبیواکائین ۰/۲۵٪ با دوز ۱۰۰۰ میلی‌لتر سمت صورت می گرفت. پس از انتقال بیمار به ریکاوری در صورت وجود درد و نیاز به دیسكن به بیمار اعم از گروه مطالعه و یا شاهد ۵mg/kg در مرفین به صورت IV می گردید. در گروه مطالعه تزریقات بعدی بوبیواکائین با همان دوز مشابه به فواصل زمانی هر ۶ ساعت از طریق کاتر صورت می گرفت. بیماران گروه کنترل هر ۸ ساعت ۷۵mg دیکلوفناک سدیم به صورت عضلانی به مدت ۲۴ ساعت پس از عمل دریافت می نمودند.

در هر گروه روش بیهوشی کلاسیک مشابه اعمال گردید و در طی ۲۴ ساعت اول پس از عمل به فواصل هر سه ساعت، ضربان قلب، فشار خون سیستولیک، دیاستولیک و متوسط شریانی بیماران اندازه گیری و ثبت گردید و همچنین میانگین درصد تغییرات این پارامترها در هر دو گروه مقایسه گردید. مقدار مرفین تزریق شده در هر دو گروه در پایان ۲۴ ساعت پس از عمل ثبت گردید.

* $P < 0.05$

بحث

اما بر خلاف مطالعات قبلی در یکی از تحقیقات صورت گرفته انفیلتراسیون موضعی بوپیواکائین باعث تسکین درد در دوره بلافاصله پس از عمل نگردیده است (۵). تحقیقات انجام شده از نظر روش کار و نتیجه آن در خصوص کاهش نیاز به داروهای ضد درد با مطالعه ما همانگی دارد. در کلیه مطالعات انجام شده انفیلتراسیون موضعی بوپیواکائین به صورت تک تزریقی صورت گرفته است و تسکین درد در دوره بلافاصله پس از عمل ارزیابی شده است، حال آنکه در مطالعه ما تزریق مکرر داروی بی حسی صورت گرفته و تا ۲۴ ساعت پس از عمل نیز شدت درد و میزان مصرف داروهای مخدر نیز ارزیابی شده است. مطالعه ما نشان داد که شدت درد در زمانهای ریکاوری (بلافاصله پس از عمل) و در ۶ ساعت اول پس از عمل در گروه مطالعه کمتر بوده است ولی از نظر آماری اختلافی در بین این دو گروه وجود نداشته است و این نتیجه یکی از تحقیقات قبلی (۶) را تأیید می‌نماید. اما شدت درد در زمانهای ۱۲ ساعت، ۱۸ ساعت و ۲۴ ساعت پس از عمل در گروه مطالعه به طور معنی داری کمتر از گروه شاهد بوده است که این تسکین درد می‌تواند به علت حضور کاتتر در محل انسزیون و تزریقات مکرر بی حس کننده موضعی باشد.

هدف از این مطالعه تعیین میزان تأثیر انفیلتراسیون بوپیواکائین در محل انسزیون سزارین از طریق کاتتر بر روی میزان درد پس از عمل و مقایسه آن با روش معمول (استفاده از دیکلوفناک سدیم) بود. بر اساس یک تحقیق در دانشگاه اوکلاهما بر روی ۶۲ بیمار، دو روش بلوك دو طرفه اعصاب ایلتواینگوینال و انفیلتراسیون محل انسزیون با بوپیواکائین ۵/۰٪ در عمل سزارین مورد مقایسه قرار گرفته است. بر اساس نتایج آن هر دو روش باعث کاهش چشمگیری در درد و نیاز به داروهای ضد درد در دوره بلافاصله پس از عمل سزارین شده است (۳). در مطالعه دیگری نیز مقایسه همین دو روش تسکین درد در گروه سنی اطفال در عمل هرنیورافی صورت گرفته است که به نتایج مشابه مطالعه قبلی دست یافته‌اند (۵). در تحقیقی دیگر در کالج فلوریدای جنوبی بر روی ۲۸ کاندید عمل سزارین، در یک سمت برش زخم بوپیواکائین ۵/۰٪ و در سمتی دیگر نرم‌مال سالین، در تحقیقی دیگر نرم‌مال سالین، در یک سمت برش زخم بوپیواکائین ۹/۰٪ انفیلتره گردید و بر اساس نتایج آن در سمتی که بوپیواکائین انفیلتره شده بود میزان درد به صورت معنی‌داری کمتر بوده است (۴).

مراجع

- 1- Ronald D. Miller. *Anesthesia*. 4th. Ed. philadelphia, Chirchill livingstone Co. 1994; 4: 2327-28.
- 2- Robert KS, Stephen FD. *Anesthesia and Co - Existing disease*. 3 rd. Ed. New York, Chirchill livingstone Co. 1994: 553.
- 3- Ganta R, Samra SK, Maddineni VR. *Comparision of the effectiveness of bilateral ilioinguinal nerve block and wound infiltration for post operative analgesia after cesarean section*. BJA 1994; 72(2) : 229-30.
- 4- Christie JM, Cheen Gw. *Secondary hyperalgesia is not affected by wound infiltration with bupivacaine* . Can J Anesth 1993; 40 (11): 1034-7.
- 5- Casey WF, Fice LJ, Hannallah RS, Broadman L, Norden Jm, Guzzetta P. *A comparison between bupivacaine instillation versus ilioinguinal/lilohypogastric nerve block for post operative analgesia following inguinal hernioraphy in children*. Anesthesiology 1990; 72(4): 627-9.
- 6- Trotter TN, Hayes - Gregson P, Robinson S, Cole L, Colsey S, Fell D. *Wound infiltration of local anestheticafter lower segment cesarean section*. Anesthesia 1991; 46(5): 404-7.